

den i virkeligheden den, at så snart der kommer lidt sabotage fra en stor multinational virksomhed, lægger Det Konservative Folkeparti sig fladt ned og siger: O.k., så skal vi nok rette os efter de krav, der bliver stillet?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Jeg vil spørge fru Lene Espersen, om hun anerkender, at det er befolkningens ret at være skeptisk og at blive oplyst om, at det produkt, den køber, er fri for genmodifikation.

I så fald mener jeg også, at fru Lene Espersen, men jeg kan have misforstået det, sætter spørgsmålstegn ved folks følelser i denne sag. Dem tror jeg ikke man skal være negativ over for. Livet består egentlig meget af følelser, og det bliver Det Konservative Folkeparti også nødt til at erkende.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først vil jeg sige til hr. Bent Hindrup Andersen og hr. Jørn Jespersen, at den konservative holdning så sandelig ikke har ændret sig siden den dagsorden, der blev vedtaget den 6. december 1994. Man skal bare bruge tiden på at læse den debat, der var dengang, og se, hvad den konservative ordfører sagde, hvad sundhedsministeren sagde, og hvad Venstres ordfører sagde.

Det var helt klart, at vi gerne vil medvirke til at lave mærkningsregler for gensplejsede produkter, men at det skulle være på EU-plan. Derfor er det fuldstændig vanvittigt, hvis vi i dag i Danmark tror, at vi vinder nogen som helst form for tillid hos forbrugerne, hvis vi indfører en mærkningsordning, som vi skal til at fjerne igen om 5-6 måneder. Og det vil blive resultatet, når novel food-forordningen træder i kraft.

Det har været klokkeklart fra starten, at Det Konservative Folkeparti mener, at det her er et EU-anliggende, og at de mærkningsregler, vi kan blive enige om på EU-plan, er de fornuftige. Det fremgår også af debatten fra dengang.

Så vil jeg sige til hr. Peter Christensen, at følelser er meget fine og gode, men det her skal jo ikke udvikle sig til en ren kærlighedshistorie. Jeg sætter bare spørgsmålstegn ved, at man bruger følelsesmæssige argumenter til at sætte de saglige argumenter overstyr.

Hvis man havde spurgt de danske forbrugere, om de var imod eller for gensplejsede produkter, ville alle, da bølgene gik allerhøjest, have sagt: Vi ønsker ikke gensplejsede produk-

ter i Danmark. Hvis man havde spurgt de samme forbrugere, om de så også mente, at vi skal forbyde brugen af insulin, fordi det er gensplejseteknik, man bruger dér, tror jeg, alle forbrugere ville have sagt: Nå, er det det. Nej, så er vi sandelig ikke imod.

Det er den form for argumentation, der er ført i det sidste stykke tid, og jeg efterlyser altså en mere saglig debat om, hvor vi sætter grænsen. Det Konservative Folkeparti vil gerne medvirke til en sådan debat, og vi mener bestemt, at der er visse typer gensplejsede produkter, der skal mærkes. Vi tror, at novel food-forordningen er et godt udgangspunkt for den mærkningspolitik.

Så forsøg ikke at skyde mig i skoene, at vi ikke tager hensyn til forbrugernes følelser. Jeg tror bare, vi bliver nødt til at holde denne debat på et lidt mere sagligt niveau, end den har været på hidtil.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg synes, jeg forsøger at holde den på et sagligt niveau. Jeg har ikke påstået, at der er nogen sundhedsskadelige ting i det. Det, jeg har påstået, er, at der er en sandsynlighed for, at de gensplejsede planter, når de kommer ud i naturen, kan mutere med andre, og det er jo store mængder, vi snakker om nu.

Sojaen er kun lige toppen af isbjerget. Fru Lene Espersen ved godt, at EU er på vej til også at godkende raps, majs og sukkerroer, som faktisk også dyrkes herhjemme. Indtil nu er det en plante, der ikke dyrkes herhjemme, vi snakker om.

Det, det går på, er, at uanset hvad man burde mene om det, skal man have lov til at kunne vælge det fra. Jeg forstod egentlig også, at fru Lene Espersen i sit hovedindlæg var inde på, at man godt kan acceptere, at folk kan have en holdning og ud fra den vælge noget fra.

Men det, jeg synes er problemet i det her, er, at fru Lene Espersen siger, at der er blevet sagt nogle andre ting i debatten i december 1994, for det må vel være de ord, der står i dagsordenen, der tæller, da det jo er det, man har besluttet. Der kan så være mange motiver til at gå ind i den.

Mener fru Lene Espersen ikke, at det, der blev besluttet i 1994, indebærer, at sojaen skal mærkes, når den bruges som olie i vores levnedsmidler?